

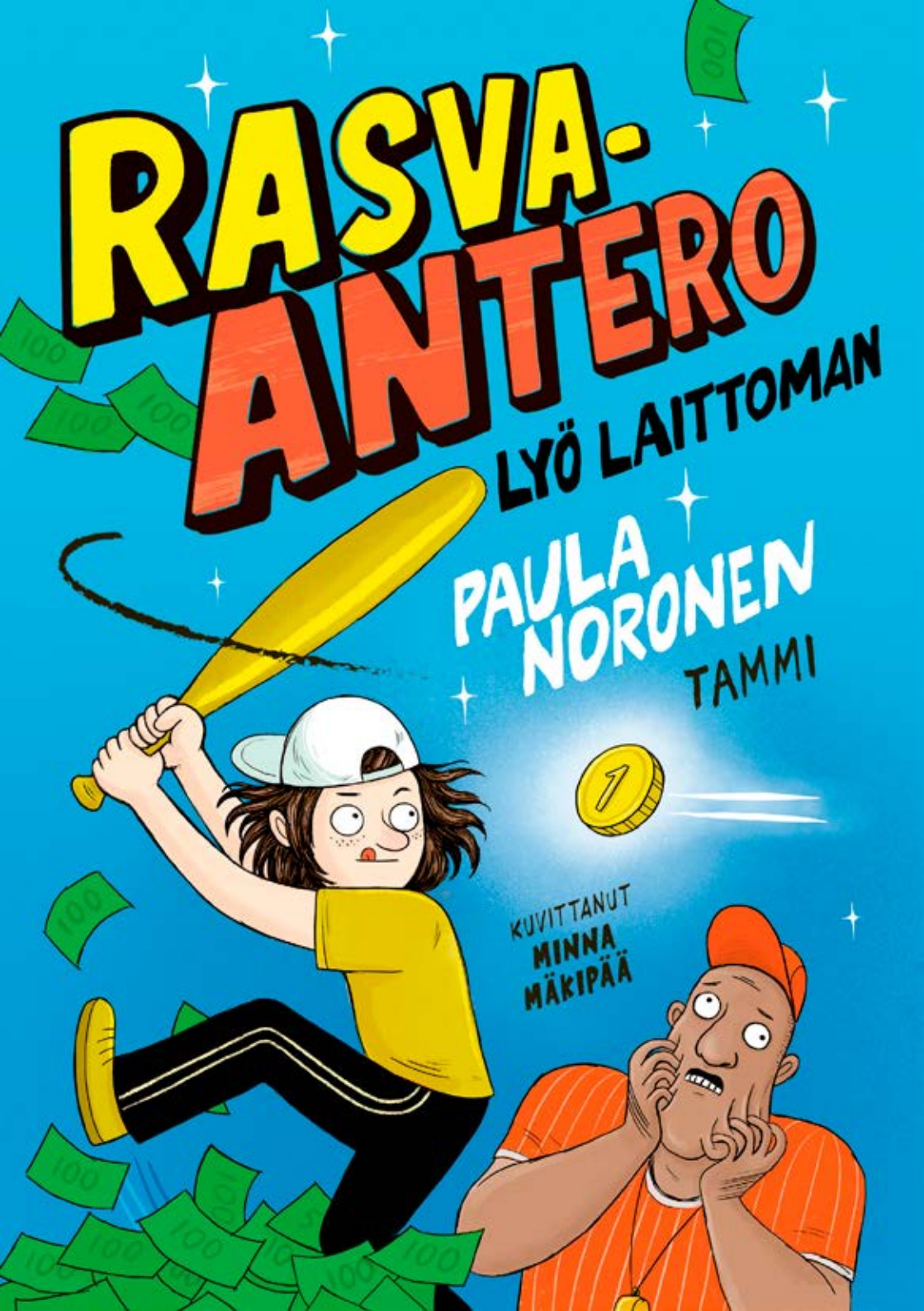
RASVA- ANTERO

LYÖ LAITTOAMAN

PAULA
NORONEN
TAMMI

KUVITTANUT
MINNA
MÄKIPÄÄ

Teksti © Paula Noronen 2024
Kuvitus © Minna Mäkipää 2024
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-6533-9

YLLÄTYSKOE

Vihaan yllätyskokeita! Ihme kyttäämistä opettajilta, että kuka osaa mitäkin. Mitä väliä. Jos joku ei osaa, niin ei se kokeella parane.

Tänään oli taas joku typerä sellainen vuorossa ja päin hemmettiähän se meni. Parhaat kaverini Pietari ”Pieru” Ruupponen ja Tero Uuttanen saivat myös 0/10. Paitsi Pieru taisi saada -0/10. Miinus tulee siitä, jos ei muista kirjoittaa kokeeseen omaa nimeään.

Kysymykset olivat:

”Mikä on Suomen yleisin havupuu?”

Ja joku toinen, mitä en muista. Ihan sama.

Ei voisi vähempää kiinnostaa.

Vastasin, että Suomen yleisin havupuu on Pieru Ruupposen kainalokarva. Iskä antaa kokeista aina viisikymmentä euroa, ihan sama miten ne menee. Siitä tuli tietenkin taas Wilma-viesti kotiin.

W I L M A

Antero näsäviisasteli maantiedon yllätyskokeessa. Toivon, että puhutte asiasta kotona. Tällainen ei voi jatkua tai hän jää luokalleen.

Isä vastasi:

Antero? Ai niin, poikani. Juu. Oikein mukavaa loppuvuotta sinne.

Harmittaa vähän, kun en tajunnut tehdä lunttilappua. Viimeksi kun piti muistaa sellainen: ”ja, sekä, sekä-että, -kä, tai, vaikka, vaan” typerä turhalitania, kirjoitin sen edellisenä päivänä tussilla

Tero Uttasen niskaan. Sille tuli siitä paha ihottuma ja koko niska tulehtui. Lääkäri putsasi tekstin pois ja Tero sai antibioottikuurin. Elämässä ei pärjää, jos on noin herkkänahkainen, varsinkaan jos ei ole rahaa.

Törmäsin käytävällä opettaja Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsaseen.

– Hei, ope. Sovitaanko, että saat sata euroa, jos saan kokeesta kympin?

– Mitä sinä selität?

– Saat sata euroa. Eikö kiinnostaisi?

- Antero, sinä tarvitset koulupsykologin apua!
- Ei kun mä voin siis itse nostaa ne rahat.

En tarte siihen aikuista.

- Onko sinulla elämässäsi yhtään aikuista?
- En tarte. Ne tarvitsee mua. Mä saan rahalla

kaiken mitä mä haluan.

Juttutuokio loppui siihen.

Meidän luokan Emilia Laitinen-Nieminen sai marsun! Ja nyt se vaan jauhaa siitä marsusta. Minä jauhan sen kohta lihamyllyssä. Siis sen marsun, en Emiliaa.

Minäkin haluan jonkun eläimen. Pyydän tänään iskältä. Mutta minkä?

- KOIRA. EN JAKSA VIEDÄ KOKO AJAN ULOS, MUTTA ONNEKSI PALVELIJA VOI VIEDÄ.
- KISSA. SEN PITÄÄ PALVODA MINUA, MUTTA KISSA YLEENSÄ RAKASTAA VAIN ITSEÄÄN.
- MARSU. EI TOD.
- HAMSTERI. EI TOD.
- KALA. UUNIIN.
- UNDULAATTI. GRILLIIN.

Ehkä koira sitten.
Joku tosi harvinainen
rotu, jota ei ole
kenelläkään muulla
koko Suomessa.
Googlasin mikä
se olisi: Phu
quocinkoira.
Rotu on lähtöisin

Vietnamista ja maksaa 13 500 euroa. Emilian viemärirotta, anteeksi marsu, on maksanut varmaan kymmenen euroa. Pyydän illalla iskältä sellaisen koiran.

Tänään oli koulussa pesäpalloa. Olen meidän luokan paras lyöjä ja minut valitaan joka vuosi koulun parhaaksi pesäpalloilijaksi. Lyön aina takalaittomia, ja se on hyvä, koska en jaksa juosta ympäri kenttää. Monet katsoo minua ihailleen. Meidän luokan Nisu-Lissukin, vaikka sama se minulle katsooko. Satun vain huomaamaan. Ihan kivalta se tuntuu.

Nisu-Lissu on ihan kiva. Tytöksi.

WILMA

Jälki-istunto.

Syy: Antero kaatoi pesäpalloräpylänsä Teron muumilimsat. Syytä kysyttäessä sanoi, että se tekee räpylästä tahmean ja pallo jää siihen paremmin kiinni. Antero suhtautui tapahtuneeseen ylimielisesti ja sanoi: ”Mennään oikeuteen, jos haluat. Iskä palkkaa mulle parhaan asianajajan”. Jutelkaa tästä kotona.

KOULUN TYLSÄT TEEMAPÄIVÄT

Iskä sanoi, etten voi saada sitä harvinaista koiraa, koska hän on tosi allerginen kaikille eläimille. Ainoa vaihtoehto olisi kuulemma, että muutan omaan asuntoon. Sanoin, ettei tämän ikäinen voi muuttaa. Iskä oli oikeasti hämmentynyt ja sanoi, että aikoo kuitenkin selvittää asiaa. Hän on itse muuttanut omaan asuntoonsa kuusivuotiaana. Sanoin, että hän sekoittaa sen varmaan päiväkotiin, koska tuo olisi laitonta.

Vuosi sitten sain alpakan. Nimesin sen Simoksi meidän luokan Simon

mukaan, koska se näytti yhtä tyhmältä.

Simo-alkakka nukkui meidän olohuoneessa,
ja aamulla se sylki isäni aamukahviin ja naamaan.

Sen jälkeen minun piti viedä Simo isän
käskestä palvelutaloon vanhusten iloksi. Soitin
summeria ja hoitaja otti alpakka vastaan. Hän
kerto, että heillä alpakka voi viihdyttää asiakkaita

sylkemällä seinään. Vanhukset voivat katsoa, miten sylki valuu seinää pitkin alas.

Kokeilin samaa Pieru Ruupposen ja Tero Uttasen kanssa, kun meillä oli tylsää. Me katsottiin, miten räkäklimpit valuivat koulun seinää pitkin. Minun klimppini voitti, tietenkin. Se tippui muura-haisen päälle. Meitä nauratti, kun se raukka räpiköi. Nisu-Lissu käveli ohi ja katsoi yökkäillen. Ei ymmärrä hauskanpidon päälle.

Huonoja uutisia: koulussa on huomenna liikennesääntöteemapäivä. Vihaan koulun teemaviikkoja ja erikoispäiviä. Liikennesääntöteemapäivänä kävellään jonossa kaupungilla ja kuvataan liikenne-merkkejä. Todella kehittävä, kuten kaikki muukin koulussa. Not.

Koulun kilpailut ovat kaikkein pahimpia. En jaksa niitä tyhmiä sääntöjä ja voittamisen helppoutta. Olen voittanut esimerkiksi nämä:

- ROSKIENKERÄÄMISKILPAILU.
- VÄITTELYKILPAILU.
- POLTTOPALLOTURNAUS
- KOULUN PARAS PESÄPALLOILIJÄ. TIETENKIN.

Roskienkeräämiskilpailussa rehtori määräsi, että kaikkien pitää kerätä roskaa. Ja se voittaa, jolla on niitä kahteen mennessä eniten. Muut kyykkivät puskipussissa, mutta isä neuvoi, että menestyjät eivät seuraa orjallisesti sääntöjä, vaan kannattaa käyttää rahaa, jos sitä on.

Jäin siis kotiin ja soitin meidän luokan Kallelle:

- Sä saat euron per roska.
- Ok, mafiapomo-Antero, Kalle suostui.

Pelasin pleikalla ja odottelin. Kalle lähetti kuvaviestin, jossa oli iso kasa roskaa. Laitoin sille Mobilepaylla 134 euroa ja voitin kirkkaasti.

Väittelykilpailun voitto tuli helposti, kun kukaan muu ei halunnut osallistua paitsi Kalle Alanderin neljävuotias pikkuveli. Se sanoo kaikkeen ”ei”. Aiheena oli ”Ilmastonmuutos, uhka vai mahdollisuus”, ja se meni näin.

Minä aloitin:

- Ilmastonmuutos on uhka.
- Ei! Kallen pikkuveli vastasi.
- Onhan.
- Ei!

- Syö omaa räkääs.
- Ei!
- Syö Kallen räkää.
- Ei!
- Mene päiväkotiin kasvamaan.
- Ei!
- Haluatko multa satasen?
- E... okei.
- Mene ulkoa hakemaan.

Taapero lähti pihalle hakemaan multa-satasta ja minä voitin. Pienet lapset ovat niin yksinkertaisia.

Nyt taidan heittää pelikonsolini ikkunasta ulos, että iskä tajuaa ostaa uuden. Tämä vanha on ihan surkea ja lagaa. Pietari väittää, että lagaaminen johtuu nettiyhteydestä. No, se selviää sitten kun kokeillaan uudella konsolilla. Haluan muutenkin uuden, koska tämän ohjaimen päälle on tippunut suklaajäätelöä.

Emilia Laitinen-Nieminen jauhaa koko ajan uudesta marsustaan ja lähettää siitä kuvia luokan chattiin. Marsu takaa marsu edestä marsu sivusta. Kaikki kommentoivat koko ajan, että ihana ja söpö ja plääplää.

Pyysin chatissa kuvia:
Marsu leivän päällä,
marsu mikrossa, marsu vesi-
putouksessa, marsu GTA:ssa
moottoritiellä.

Nisu-Lissu poisti minut hetkeksi luokan
Whatsapp-ryhmästä. Kysyin iskältä, joudunko
vankilaan, jos nappaan jonkun toisen marsun
itselleni. Iskä sanoi, että en, mutta joudun
kyllä koulukotiin. Siellä on kuulemma tosi tiukat
pelijat ja kovat sängyt.

Onneksi olen koulun paras pesäpalloilija.
Muuten saattaisi ärsyttää, kun Emilia saa niin
paljon huomiota typerällä marsullaan.

W I L M A

Jälki-istunto.

Syy: Antero kaatui ruokalassa tahallaan tuolillaan
ja sotki muiden vaatteita pinaattikeitolla.

Syytä kysyttäessä sanoi, että oli tylsää. Tällainen
käytös ei ole ok.

ELÄMÄNI KAMALIN PÄIVÄ

Tänään oli koulussa vihdoin pesäpalloa. Olen iskenyt yhdeksän takalaitonta tänä vuonna ja ajattelin, että tänään tulisi kymmenen täyteen. Tulisi luokkaan vihdoin jotain muuta puhuttavaa kuin se typerä marsu.

Sitä voisin juhlia sitten vaikka tilaamalla Woltilla muutaman pitsan ja kokista minulle, Terolle ja Pierulle. Tai pyytää isää ostamaan joku pieni kiva pizzeria minulle, jos en jaksa tilata.

Välillä tuntuu raskaalta olla kaikessa paras ja kehittynein. En myöskään yhtään jaksa opettajia, kun ne määrää kaikesta.

Minä itsenäistyin jo kolmevuotiaana, ja välillä

tuntuu, että muut meidän luokkalaiset on edelleen sillä tasolla.

Miltä tuntuisi, jos olisi joskus luokan toiseksi paras tai vaikka huonoin? Simo tietää miltä se tuntuu. Se häviää aina kaiken. Surkea ihminen.

Kaikki meidän koulun opettajat on jollain tavalla ärsyttäviä:

Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsanen:

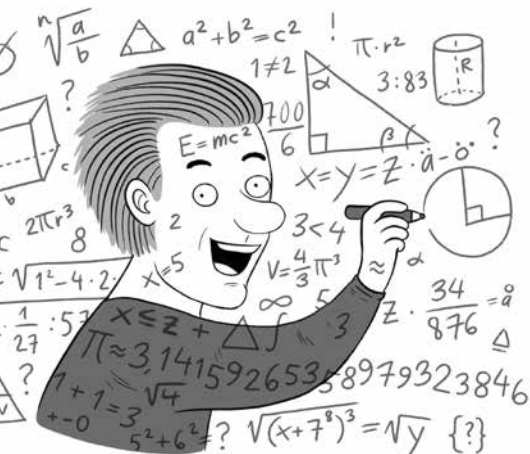
Nariseva ääni. Ihan kuin joku avaisi ja sulkisi ovea. Se ottaa korviin. Onneksi minulla on vastamelukuulokkeet tunnilla. Ehdotin kerran, että se voisi mennä äänihuulileikkaukseen tai olla hiljaa. Muurahaiskarhu suuttui ja antoi jälki-istuntoa. Herkkä.

Rehtori: Luulee tietävänsä kaikesta kaiken.

Rasittaa, kun se kuuluttaa keskusradiosta kaikkea tylsää. Kerran palkkasin yhden rokkibändin meidän luokan kaappiin odottamaan rehtorin kuulutusta. Kun se tuli, bändi soitti rehtorin jaarittelun

päälle musiikkia. Opettaja antoi siitäkin jälki-
istuntoa. Lapsellista.

Sakari Laaksonen:

Määräilee liikaa.

Ei ymmärrä, että mate-
matiikka on maailman
turhin kouluaine. Isä
on sanonut, että en
tarvitse sitä mihin-
kään. Isä yritti saada
kansanedustaja-
kavereitaan ajamaan

matematiikan poistamista Suomen kouluista,
mutta ei se onnistunut.

Kike Välimaa: Liikunnanopettaja,

jonka tunnilla pitää hikoilla.

Tykkään joistakin lajeista,
mutta esimerkiksi voimistelua
en ymmärrä. Kike väänsi
itsensä kerran niin kerälle, että
se piti vääntää rautakangella
auki.

Välillä tuntuu, että koulussa aika menee hukkaan. Minun kaltaiseni lapsineron pitäisi olla jo työelämässä. Pomona jossain firmassa. Perustinkin viime viikolla yrityksen Anteron Idea Oy.

Marssin Green Diesel Gardenin pääkonttoriin.

- Hei, voinko auttaa? kysyi joku mies.
- Kysymys kuuluu, voinko mä auttaa teitä?
- Missä?
- Missä vaan?
- Siis?
- Niinpä.

Hyppäsin avokonttorin keskellä olevalle pöydälle ja sanoin:

– Täällä te vaan istutte ja tuhlaatte jo muutenkin lyhyttä elämääne. Anteron Idea Oy voi tarjota teille hyviä ideoita. Esimerkiksi sinä siinä, osoitin alapuolellani istuvaa naista, joka teki jotain tietokoneellaan.

- Mitä?
- Mitä sä teet?
- No mitä se sinulle kuuluu? Mutta voin kertoa, että teen tässä markkinointitekstiä, nainen hymyili.

– Anteron Idea Oy tarjoaa sulle ilmaisen idean, sanoin.

– Anna tulla, nainen kehotti.

Sitten tajusin, ettei minun kannata tarjota mitään ilmaiseksi. Kaikesta pitää pyytää rahaa, isä on opettanut. Eikä minulla kyllä ollut edes mitään ideaa. Hyppäsin pöydältä alas ja kävelin pois.

– Moido, surkimukset.

– Oliko toi jonkun lapsi? joku kysyi.

– Ei. Varmaan juonut liikaa energiajuomaa, tietokonenainen vastasi.

NYT MENE ÖVERIKSI!

Supermarsu-sarjasta tuttu Rasva-Antero aloittaa oman, hullunhauskan kirjasarjansa. Ensimmäisessä osassa hän järkyttyy, kun luokkakaveri Emilia iskee pesäpallon pidemmälle kuin kukaan ikinä. Epäilyttävän, ylikuonnollisen pitkälle. Anterohan on aina ollut luokan paras lyöjä!

Rasva-Anteron ökyrikas isä palkkaa kuuluisan amerikkalaisen baseball-tähden valmentamaan poikaa, tavoitteena maailman pisin lyönti. Mutta kauanko Jake-valmentajan hermot kestävät? Lue itse ja naura!

9 789520 465339

L84-2 ISBN 978-952-04-6533-9

WWW.TAMMI.FI VALOKUVA: SABBINA SOAIN